

15/10/2009

Opinió | 00:00 h.

15/10/2009

Seda salvatge

MALLORCA NO ÉS NOSTRE

"Aquest carrer de Barcelona i la resta és obvi que és patrimoni d'una casta funcionarial que va deixar anar arrels a Barcelona a finals dels setanta"

Toni Aira

Dimarts passat vaig tornar a enganxar-me a *Curso del 63*. Algú dirà que això és un programa espanyol i tal, i que per tant no interessa. Greu error, com la majoria dels apriorismes. Sobretot perquè aquí a casa nostra sí que interessa. Ho diuen els alumnes de la facultat, molts d'ells seguidors de la cosa, i ho diuen també unes dades d'audiència que han fet d'aquest *docu-reality* d'Antena3 l'estrena més vista de la temporada, amb molt bones xifres també a Catalunya.

La gràcia del programa és agafar nens fills de la LOGSE –pobres– i sotmetre'ls a la dictadura d'un internat que estèticament i de fons reproduïx l'ambient dels anys seixanta a Espanya. El xoc és brutal. Bàsicament perquè aquests nois han anat a néixer i créixer en ple extrem oposat. Coses de la llei del pèndol. Ells, mig salvatges, no entenen de lleis, no entenen de deures, però en canvi sí entenen de tots els drets i de totes les comoditats. Una noia alfabetitzada només en certa manera es queixava aquesta setmana que a les noies de la casa no les deixen depilar. Ho deia indignadíssima i assegurava que això la faria semblar més **un mico titi** que un homínid. I el cas és que, estètica al marge, en molts sentits ja ho sembla, ella i molts de la seva espècie.

Dimarts veia aquestes escenes d'impacte. I ahir dimecres encara hi anava pensant tot conduint la moto, quan una furgoneta va plantar-se davant meu. Anava tota guarnida amb un anunci: primer pla de les cames d'una senyora ben depilada i l'eslògan "Fotodepilació Llibertat Definitiva". Rere la furgoneta, la Sagrada Família. El link va ser instantani.

Servidor viu al carrer Mallorca, en una zona que fa ja més d'un any que està essent perforada, reperforada, aixecada i tornada a aixecar tantes vegades com els ha donat la gana als senyor d'Adif i de l'Ajuntament de Barcelona. I el que ens espera. Les esclotxes en pisos de la zona ja han començat a identificar-se clarament, a més van inundar un refugi antiaeri que és una joia de la ciutat i els pobres que aquest estiu per qüestions de feina vam haver d'estar-nos dies a Barcelona no teníem descans de les perforadores ni els diumenges, amb jornades d'obra que anaven de les vuit del matí a les deu de la nit en molts casos. Tot això ha passat. Tot això està passant. I tot amb un consistori municipal que hi va votar en contra però amb un bipartit municipal PSC-ICV que es va passar per l'arc del triomf la voluntat de la majoria de la seva ciutadania, expressada és clar per la majoria de la representativitat política en qui deleguem.

Llibertat definitiva, la de Jordi Hereu i els seus per fer i desfer. Així que mentalitzem-nos-en: Mallorca no és nostre. Aquest carrer de Barcelona i la resta és obvi que és patrimoni d'una casta funcionarial que va deixar anar arrels a Barcelona no exactament l'any 63 en temps de dictadura, però sí a finals dels setanta, quan uns quants estàvem naixent i fins a dia d'avui no

hem conegut altra força al govern que la d'ara.

Aquests dies veig **els veïns de Mallorca a l'alçada de Sagrada Família** i hi penso. Ells voten en contra que les obres es facin també durant el cap de setmana. Però comptin que al carrer Mallorca a la zona Clot, tocant a Sant Andreu, fa molt de temps que això ens ho mengem. No tenim a tocar el símbol de l'obra de Gaudí i ja ni els mitjans van prendre's la molèstia d'escoltar. Però algú va piular, sí. I què? Res. Com en el seu dia tampoc no va servir de res que els informes desaconsellessin l'opció de foradar la ciutat de banda a banda per fer-hi passar l'AVE. Total? Res. "La calle es mía", deia el franquista Fraga. Però aquí hi ha uns altres que per la via dels fets ens tenen instal·lats des de fa dècades en la moda del 63. I a creure!

